

Стратегія локального контенту в «зелених» ланцюгах постачання в Україні

*Ліпич Любов Григорівна*¹

Опубліковано	Секція	УДК
30.12.2025	Економіка	005.52:658.7

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.18148061>

Анотація. Метою статті є обґрунтування доцільності використання стратегії локального контенту як інструменту менеджменту в умовах формування «зелених» ланцюгів постачання та визначення його ролі у підвищенні економічної, логістичної й екологічної стійкості підприємств. Особлива увага приділяється інтеграції локального контенту в моделі Green Supply Chain Management (GSCM), а також аналізу української практики реалізації політики локалізації в умовах воєнної нестабільності та трансформації економічного середовища. У дослідженні застосовано комплекс загальнонаукових і спеціальних методів, порівняльний аналіз, системний підхід, методи логічного узагальнення та структурно-функціонального аналізу. У статті узагальнено наукові підходи до трактування поняття локального контенту як частки місцевих ресурсів, робіт, послуг і компетенцій, що використовуються у створенні кінцевого продукту. Доведено, що в сучасних дослідженнях локальний контент виходить за межі суто економічного інструменту та розглядається як складова політики сталого розвитку, здатна сприяти екологічній і соціальній стабільності. Виявлено функціональний зв'язок між локальним контентом і концепцією GSCM, який проявляється у скороченні транспортних викидів, підвищенні прозорості ланцюгів постачання, розвитку локальних компетенцій та зміцненні регіональної економіки. Проаналізовано український досвід реалізації політики локалізації, зокрема у сфері публічних закупівель, промисловості та оборонного сектору, та обґрунтовано його значення для забезпечення економічної й технологічної стійкості держави. Ідентифіковано ключові виклики інтеграції локального контенту в зелену економіку, серед яких обмежена конкурентоспроможність локальних виробників, складність вимірювання локального контенту, фінансові й інституційні бар'єри, а також ризики неузгодженості політик. Локальний контент є управлінським інструментом формування «зелених» ланцюгів постачання та реалізації принципів сталого розвитку. Ефективність його застосування залежить від впровадження інтегрованих підходів, які поєднують політику локалізації з підтримкою інновацій, інвестиціями в зелені технології, розвитком технічних компетенцій і системами моніторингу результатів.

Ключові слова: стратегія локального контенту, управління ланцюгами постачання (Supply Chain Management), логістичний менеджмент підприємства, управлінські рішення у сфері формування ланцюгів постачання, стійкість підприємства

¹ доктор економічних наук, професор,
професор кафедри підприємництва, торгівлі та логістики
Луцький національний технічний університет

(organizational resilience), адаптивні бізнес-моделі, стратегічна інтеграція локальних ресурсів.

Local content strategy in green supply chains in Ukraine

Abstract. The purpose of the article is to substantiate the feasibility of using a local content strategy as a management tool in the context of forming green supply chains and to determine its role in enhancing the economic, logistical, and environmental resilience of enterprises. Particular attention is paid to the integration of local content into Green Supply Chain Management (GSCM) models, as well as to the analysis of Ukrainian practices in implementing localization policies under conditions of military instability and transformation of the economic environment. The study applies a set of general scientific and special research methods, including comparative analysis, a systems approach, logical generalization, and structural-functional analysis. The article systematizes scholarly approaches to defining local content as the share of locally sourced resources, works, services, and competencies used in the creation of a final product. It is demonstrated that in contemporary research local content extends beyond a purely economic instrument and is increasingly considered a component of sustainable development policy capable of promoting environmental and social stability. A functional relationship between local content and the GSCM concept is identified, manifested through the reduction of transport-related emissions, increased transparency of supply chains, development of local competencies, and strengthening of regional economies. The Ukrainian experience in implementing localization policies—particularly in public procurement, industry, and the defense sector—is analyzed, and its importance for ensuring the economic and technological resilience of the state is substantiated. Key challenges to integrating local content into the green economy are identified, including limited competitiveness of local producers, difficulties in measuring local content, financial and institutional barriers, and risks arising from policy incoherence. It is concluded that local content represents an effective management tool for shaping green supply chains and implementing the principles of sustainable development. The effectiveness of its application depends on the adoption of integrated approaches that combine localization policies with innovation support, investments in green technologies, the development of technical competencies, and result-monitoring systems.

Key words: local content strategy; supply chain management; enterprise logistics management; managerial decision-making in supply chain formation; organizational resilience; adaptive business models; strategic integration of local resources.

Вступ

Постановка проблеми. Локальний контент (Local Content, LC) є ключовим елементом стратегії розвитку підприємств і, відповідно, регіонів та національної економіки загалом. Він акцентує увагу на доцільності використання підприємствами місцевих ресурсів у процесі господарської діяльності, реалізації проєктів і здійснення інвестиційних ініціатив. Максимізація використання місцевих товарів, послуг і робочої сили не лише сприяє розвитку регіональної економіки через створення робочих місць і зростання доходів населення, а й зменшує негативний вплив на довкілля шляхом скорочення потреби в транспортуванні продукції на значні відстані. Такий підхід узгоджується з цілями сталого розвитку та пропонує ефективні рішення для захисту клімату завдяки зменшенню викидів вуглекислого газу [1].

Для України проблематика локального контенту є особливо актуальною у зв'язку з військовою агресією росії, наслідком якої стала блокада ключових морських портів і виникнення глобальних труднощів із вивезенням української сільськогосподарської продукції. Кардинальна трансформація логістичних маршрутів, що відбувається з

певною періодичністю (частина з них набуває відносної стабільності, тоді як інші змінюються під впливом динамічної безпекової та економічної ситуації), зумовлює необхідність ухвалення підприємствами альтернативних управлінських рішень у сфері формування логістичних перевезень.

У контексті орієнтації на сталий розвиток, зокрема в межах «зеленого» ланцюга постачання, локальний контент набуває особливого значення. Стратегії, засновані на його використанні, не лише підтримують розвиток місцевої економіки, а й сприяють формуванню більш стійких та адаптивних ланцюгів постачання. Розвиток коротких ланцюгів постачання та залучення місцевих ресурсів дозволяє створювати життєздатні бізнес-моделі, що є важливою передумовою досягнення глобальних цілей сталого розвитку, зокрема відповідального споживання і виробництва (ЦСР 12), боротьби зі зміною клімату (ЦСР 13), а також економічного зростання та зайнятості (ЦСР 8). Завдяки тісній взаємодії з місцевою економікою та мінімізації вуглецевого сліду стратегії локального контенту виступають важливим інструментом формування більш сталого та справедливого майбутнього.

Доцільність дослідження зумовлена зростанням ролі локального контенту як інструменту підвищення стійкості підприємств, регіонів і національної економіки в умовах глобальних викликів, зокрема порушення традиційних логістичних ланцюгів, воєнної нестабільності та посилення екологічних обмежень. Водночас у наукових дослідженнях недостатньо систематизовано вплив стратегій локального контенту на формування сталих ланцюгів постачання та їхню роль у досягненні цілей сталого розвитку. Це зумовлює потребу в комплексному аналізі теоретичних і прикладних аспектів використання локального контенту як інструменту забезпечення економічної, логістичної та екологічної стійкості підприємств.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Велика кількість вчених зробили значний внесок у вивчення та дослідження «зелених» ланцюгів постачання на глобальному та локальному рівні. Теоретико-прикладним аспектам локального контенту та «зелених» ланцюгів постачання особливу увагу у своїх працях приділяли Tsani S. [2], Ovetrland I. [2], Chitou C. [2], Kola, J. [3], Paciarotti C. [4], Torregiani F. [4], Fu Jia [5], Shahzadi G. [5], Bourlakis M. [5], John A. [5], Hariyani D. [6], Mishra S. [6], Hariyani P. [6], Sharma M.K. [6], Moshin A. [7], Moshin A. Salim Ba Awain [7], Abdullah M. Al-Ans [7], Jaboob M. [7], Choudhary K. [8], Sangwan K.S. [8], Okeke A. [17], Onyemere, I. [17], Вовк, В. [20], Barry F. [21], King M. [21], Matthews A. [21], Мусіна Л. А. [23], Кваша Т. К. [23], Коваленко В [23] та інші.

Аналіз літературних джерел з даного питання показав, що сьогодні існує безліч різноманітних позицій й точок зору щодо ідентифікації локального контенту та «зелених» ланцюгів постачання. Дослідження впливу стратегій локального контенту на формування сталих ланцюгів постачання та їхню роль у досягненні цілей сталого розвитку особливо актуальне в умовах війни.

Метою статті є обґрунтування доцільності використання стратегії локального контенту в діяльності підприємств та визначення її ролі у формуванні «зелених» логістичних ланцюгів постачання в умовах трансформації економічного середовища, з урахуванням вимог сталого розвитку та сучасних викликів для економіки України.

Результати

У наукових дослідженнях поняття *локального контенту* трактується як частка ресурсів, робіт, послуг, трудових та виробничих потужностей місцевого походження, що використовуються у створенні кінцевого продукту або наданні послуги. Первинно концепція локального контенту набула поширення в дослідженнях, присвячених розвитку національних економік, індустріальній політиці та регулюванню стратегічних

галузей (енергетика, видобувна промисловість, інфраструктурні проекти). Сучасні науковці також акцентують увагу на локальному контенті як частині політики сталого розвитку, приділяючи увагу його потенціалу сприяти екологічній та соціальній стабільності, а не лише економічним показникам [2].

Науковці розглядають локальний контент як інструмент стимулювання регіонального розвитку, створення робочих місць, нарощування внутрішньої доданої вартості та зменшення залежності від зовнішніх постачальників. Зокрема, у контексті європейських практик показано, що певні вимоги щодо локального контенту у публічних закупівлях можуть бути адаптовані до принципів сталого розвитку, хоча залишаються обмеження та потребують ретельного юридичного і політичного обґрунтування [3].

У наукових працях зазначається, що локальний контент може проявлятися у різних формах: використання місцевої сировини, залучення локальних постачальників, локалізація виробничих процесів, залучення місцевої робочої сили та розвиток локальних компетенцій. Паралельно з цим дослідження коротких ланцюгів постачання (short food supply chains), які функціонально пов'язані з локальним контентом, підтверджують, що локалізація постачання сприяє стійкості системи, підвищенню економічної адаптивності та зміцненню місцевих економік [4].

У сучасних дослідженнях поняття локального контенту дедалі частіше виходить за межі суто економічного виміру і доповнюється соціальними та екологічними аспектами. Наприклад, у сфері коротких продовольчих ланцюгів (SFSCs), які є конкретним проявом локального контенту в агропродовольчому секторі, підкреслюється, що вони сприяють скороченню транспортних витрат, підвищенню прозорості ланцюгів створення вартості, зміцненню партнерських відносин між учасниками ринку та розвитку стійких місцевих громад [5].

Таким чином, локальний контент розглядається не лише як інструмент економічної політики, а й як елемент стійкого розвитку територій, що сприяє побудові більш гнучких, екологічно орієнтованих і соціально відповідальних ланцюгів поставок, здатних адаптуватися до сучасних викликів, включаючи кліматичні зміни, логістичні перешкоди та геополітичну нестабільність

Термін «зелений» ланцюг постачання (Green Supply Chain Management, GSCM) описує інтеграцію екологічних принципів у всі стадії традиційного ланцюга постачання - від придбання сировини до утилізації продукту. Такий підхід спрямований на зменшення негативного впливу на довкілля без шкоди для ефективності бізнесу. У GSCM включаються практики:

- зелені закупівлі та екологічні критерії вибору постачальників;
- зелена логістика, що зменшує викиди та енергоспоживання;
- екодизайн продукту для зменшення відходів; - управління відходами та зворотними потоками;
- моніторинг екологічних показників на всіх етапах виробництва [6].

У науковому огляді Salim Ba Awaina та інших науковців підкреслюється, що GSCM має стратегічний вплив на сталий розвиток компаній і пов'язаний із адаптацією до державних екологічних регуляцій, технологічних інновацій і тиску суспільства на підвищення екологічної відповідальності [7].

Існуючі наукові джерела вказують на логічний і функціональний зв'язок між локальним контентом і GSCM. Локальна інтеграція постачальників і виробничих ресурсів сприяє [8]:

- 1) зменшенню транспортних викидів та енергоспоживання, оскільки коротші логістичні шляхи скорочують екологічний слід;

2) підвищенню прозорості ланцюга постачання, що полегшує контроль екологічних стандартів та відповідність нормативам;

3) посиленню регіональної економіки, створенню робочих місць і розвитку локальних компетенцій у сферах екологічних технологій.

Таким чином, локальний контент розглядається як один із важливих механізмів реалізації принципів стійкості в GSCM, що дозволяє підприємствам інтегрувати як економічні, так і екологічні цілі. Це відображено в загальних концепціях стратегічної інтеграції локальних постачальників у SCM-моделі, що включають екологічні критерії оцінювання партнерів та операцій.

З глобальним прагненням до досягнення вуглецевої нейтральності екологічні цілі стають дедалі важливішими, що робить місцевий контент невід'ємною частиною формування більш енергоефективного майбутнього. Ці висновки демонструють необхідність узгодження стратегій місцевого контенту з чітко визначеними цілями сталого розвитку, підкреслюючи необхідність подальших досліджень та інвестицій у місцевий контент як стратегію підтримки сталого розвитку в різних секторах економіки.

Застосування локального контенту в різних галузях промисловості демонструє широкий спектр можливостей використання місцевих ресурсів та компетенцій для підвищення операційної ефективності та підтримки сталого розвитку. Практика використання локального контенту в Україні поступово набуває системного характеру та реалізується як на рівні державної економічної політики, так і на рівні окремих галузей і підприємств. Одним із ключових інструментів упровадження локального контенту є політика локалізації у сфері публічних закупівель, спрямована на підтримку національних виробників і розвиток внутрішнього виробничого потенціалу. Відповідно до законодавства, з 2022 року для товарів у державних закупівлях встановлюється мінімальний рівень локального контенту, що поступово щорічно збільшується (наприклад, 25 % у 2025 році та 30 % у 2026 році) для більш ніж 100 груп виробів машинобудування та іншої продукції, включно з транспортними засобами, комунальною технікою тощо [9].

Подальший розвиток політики локального контенту проявляється у поступовому розширенні переліку товарів, на які поширюються вимоги локалізації. До нього включаються різні види промислової продукції, зокрема електротехнічне обладнання, кабельно-провідникова продукція, металоконструкції, трактори та інші вироби, що мають стратегічне значення для функціонування економіки. Реалізація таких вимог дозволяє не лише зменшити залежність від імпорتنих постачань, а й сприяє нарощуванню внутрішньої доданої вартості, створенню робочих місць і розвитку виробничих ланцюгів усередині країни [10].

Особливого значення локальний контент набув у промисловому та оборонному секторах економіки. В умовах воєнного стану акцент на використанні вітчизняних компонентів, матеріалів і виробничих потужностей розглядається як інструмент забезпечення економічної та технологічної стійкості держави. Державна підтримка локалізації у виробництві оборонної продукції сприяє розвитку національного оборонно-промислового комплексу, підвищенню рівня технологічної автономії та формуванню компетенцій, критично важливих для національної безпеки. держава працює над тим, щоб під час державних закупівель бойової техніки, обладнання та складових виробів вимагати підвищений рівень українського компоненту [11].

Важливу роль у реалізації принципів локального контенту відіграє система електронних публічних закупівель Prozorro, яка створює прозорі умови доступу для українських виробників до державних контрактів. Завдяки поєднанню конкурентних процедур закупівель і вимог щодо локалізації продукції українські підприємства

отримують додаткові стимули для модернізації виробництва, розширення асортименту та підвищення якості продукції. Це, у свою чергу, сприяє посиленню конкурентоспроможності національного виробництва на внутрішньому ринку [12].

Таким чином, досвід України свідчить, що локальний контент поступово перетворюється на важливий інструмент економічної політики, спрямований на підтримку вітчизняних виробників, відновлення промислового потенціалу та підвищення стійкості національної економіки в умовах зовнішніх викликів. Реалізація стратегій локального контенту в українських умовах має не лише економічний, а й соціальний та безпековий виміри, що робить їх актуальним напрямом подальших наукових досліджень.

Інтеграція стратегій локального контенту у «зелену» економіку приносить значні переваги, включаючи зміцнення місцевої економіки та створення зелених робочих місць, що є ключовим елементом у прискоренні сталого розвитку. Ці ініціативи сприяють розвитку економіки, заснованої на скороченні викидів вуглецю та використанні відновлюваних джерел енергії, що, у свою чергу, стимулює місцеве підприємництво та інновації.

Розвиток зелених робочих місць є особливо важливим, оскільки вони не лише сприяють скороченню викидів парникових газів, але й відкривають нові можливості працевлаштування, особливо для жінок та молоді. Ініціативи, що сприяють створенню зелених робочих місць, можуть включати заходи щодо підвищення енергоефективності та розвитку чистих технологій, таких як сонячна, вітрова та біогазова енергія [13]. Наприклад, програма, яку проводить Асоціація місцевого самоврядування (LGA) в Англії, спрямована на підтримку місцевих органів влади у побудові сталого майбутнього після пандемії COVID-19 шляхом інвестування в низьковуглецеву зелену економіку. Ключові заходи включають семінари, створення мереж та обмін знаннями щодо досягнення цілей вуглецевої нейтральності, а також сприяння обміну досвідом та передовим досвідом у створенні зелених робочих місць [14].

У світовому масштабі перехід до зеленої економіки має потенціал для створення мільйонів нових робочих місць. Прогнозується, що у Сполучених Штатах до 2030 року робочі місця в секторі зелених технологій становити 14% усіх робочих місць, головним чином завдяки ініціативам, що покращують енергоефективність будівель та розробляють чисті джерела енергії [15].

Рис.1. Місце локального контенту в моделі GSCM (Green Supply Chain Management)

Місцеві зелені робочі місця приносять численні переваги, включаючи економічне зростання, зменшення бідності та нерівності, покращення якості життя та захист навколишнього середовища. Впровадження політики та програм, що підтримують зелені робочі місця, вимагає цілісного підходу, який враховує як потреби місцевих громад, так і економічний потенціал регіону [15].

Підсумовуючи, інтеграція місцевого контенту в контекст зеленої економіки та зосередження на створенні зелених робочих місць - це стратегічні кроки, які приносять користь як довкіллю, так і економіці. Ці дії мають вирішальне значення для досягнення сталого розвитку та побудови стійких, самодостатніх громад, готових до викликів майбутнього.

У процесі інтеграції локального контенту до стратегій зеленої економіки постають численні виклики та загрози, які можуть обмежувати ефективність цих ініціатив та створювати додаткові ризики для економічних і екологічних цілей.

По-перше, хоча локальні політики контенту можуть сприяти створенню робочих місць, розвитку місцевого виробництва та скороченню екологічного сліду, вони не завжди забезпечують достатній рівень конкурентоспроможності і технологічної спроможності національних виробників. Науковці зауважують, що без комплексної стратегії промислового розвитку вимоги локального контенту можуть підвищувати витрати й не створювати необхідних виробничих компетенцій, особливо у високотехнологічних секторах зеленої економіки, що загрожує уповільненням інноваційного розвитку та зниженням конкурентоспроможності на глобальних ринках [16].

По-друге, складність визначення та вимірювання локального контенту у складі продукції чи послуг може створювати адміністративні і логістичні труднощі. Такі ризики посилюються невизначеністю критеріїв оцінки локального контенту, що може призводити до високих транзакційних витрат для підприємств та уповільнювати впровадження екологічних технологій та низьковуглецевих рішень. Зокрема, запровадження суворих вимог до частки локального виробництва в продукції може спричинити розриви у світових ланцюгах постачання і підвищити складність координації між різними учасниками ринку, що, у свою чергу, стає загрозою для швидкого переходу до чистих технологій [16].

По-третє, існують організаційні та фінансові бар'єри впровадження зеленої економіки. Локальний контент як частина зеленої промислової політики вимагає значних інвестицій, розвитку місцевої інфраструктури і підготовки кадрів, що має фінансове навантаження на урядові бюджети й підприємства. Аналіз практик зеленого постачання також вказує на проблеми, пов'язані з обмеженою доступністю місцевих «зелених» матеріалів та технологій, що може знизити ефективність відновлюваних енергетичних систем або інших екологічно орієнтованих проєктів без попереднього розвитку технічних компетенцій у регіонах [17].

Крім того, існують ризики політичної й економічної координації. Неузгодженість політик, відсутність чітких механізмів моніторингу та оцінювання, а також слабка інституційна спроможність здатні обмежувати позитивний вплив локальних ініціатив на розвиток зеленої економіки. Такі загрози характерні і для ширших моделей «зеленої» промислової політики, де уряди повинні балансувати економічні, екологічні й соціальні пріоритети, уникаючи створення ринкових викривлень або надмірних субсидій, що можуть витіснити ефективні ринкові рішення або спричинити політичний тиск на збереження неефективних практик [18].

З огляду на ці виклики, науковці підкреслюють необхідність розробки інтегрованих підходів, які поєднували б локальний контент з механізмами підтримки інновацій, розвитку технічних компетенцій, інвестиціями в «зелені» технології та

встановленням чітких критеріїв оцінювання ефективності. Такий комплексний підхід може мінімізувати ризики та створити сприятливі умови для сталого переходу до зеленої економіки, де локальний контент є не лише економічним стимулом, а й джерелом конкурентної переваги та екологічної стійкості.

У сучасній науковій і практичній дискусії інтегровані підходи до політики сталого розвитку все частіше розглядаються як необхідна умова для поєднання локального контенту з підтримкою інновацій, впровадженням «зелених» технологій і якісним оцінюванням результатів. Такий підхід передбачає не ізольовану реалізацію окремих політик, а системну взаємодію декількох політичних інструментів з метою досягнення синергічних ефектів у трансформації економіки та суспільства.

По-перше, дослідження показують, що поєднання локальних політик контенту з інноваційною підтримкою сприяє зміцненню національних систем інновацій, оскільки локальні виробники інтегруються в процеси створення нових технологій і їхнього впровадження. Зокрема, комплексні огляди літератури з питань інтеграції технологій, політики та екології підкреслюють важливість узгодження технологічних інновацій із політичними рамками, що дозволяє не лише стимулювати розвиток зелених технологій, але й гарантувати їхню адаптивність і екологічну відповідність. Такий підхід сприяє гармонізації вимог місцевих виробників, державних стимулів і екологічних стандартів, що є ключовим у трансформації до зеленої економіки [19].

По-друге, інтеграція локального контенту з інвестиціями в «зелені» технології передбачає державно-приватне партнерство (ДПП) та інструменти фінансування, що сприяють розширенню виробничого потенціалу та впровадженню екологічно чистих технологій. Наприклад, політики «зеленої промисловості» передбачають державну підтримку до того часу, поки зелені галузі не стануть комерційно життєздатними, що забезпечує сприятливі умови для локальних компаній і стимулює інноваційні рішення у сфері поновлюваної енергії та ефективного управління ресурсами. [20].

По-третє, значну роль відіграє інституційне узгодження політик - тобто узгодженість між економічними, екологічними та соціальними цілями на різних рівнях управління, що зменшує ризики конфліктів між секторальними інтересами та сприяє формуванню цілісних стратегій. Цей принцип узгодженості політик (policy coherence for development) передбачає інтеграцію усіх вимірів сталого розвитку в процес ухвалення рішень, що дозволяє уникати суперечностей між локальними економічними вимогами та екологічними зобов'язаннями [21].

По-четверте, для досягнення синергії між локальним контентом і інноваційними екологічними рішеннями важливо інтегрувати освітні та науково-дослідні інституції в роботу над трансформаційними процесами. Міжнародні моделі, такі як «спіралі інновацій» (quadruple/quintuple helix), передбачають взаємодію університетів, бізнесу, уряду та громадськості, що забезпечує розвиток технічних компетенцій, передачу знань і підтримку «зелених» інновацій на базі місцевих систем [22].

Важливою складовою інтегрованих підходів є система моніторингу та оцінювання ефективності. Функціональні критерії мають охоплювати не лише економічні показники (наприклад, рівень локального контенту чи темпи інновацій), а й екологічні та соціальні індикатори - такі як скорочення викидів, ефективність використання ресурсів, вплив на зайнятість і регіональний розвиток. Використання міжнародних індексів сталого розвитку та адаптація їх до національного і місцевого контексту дозволяють отримати більш цілісну оцінку результатів політики та коригувати її в реальному часі [23].

Таким чином, інтегровані підходи в політиці локального контенту передбачають узгоджену взаємодію механізмів підтримки інновацій, інвестицій у зелені технології, розвитку технічних компетенцій та чітких критеріїв оцінювання ефективності. Такий

системний підхід створює умови для переходу до більш стійких, адаптивних і конкурентоспроможних моделей розвитку, де локальний контент є не лише компонентом економічної політики, а й складовою цілісної трансформації на шляху до зеленої економіки.

Висновки

Інтеграція місцевого контенту в рамки зеленої економіки приносить значні переваги для сталого розвитку, підвищення енергоефективності та створення зелених робочих місць, що, своєю чергою, сприяє зміцненню місцевої економіки. Регуляторні та логістичні виклики вимагають цілісного підходу та співпраці між секторами. Такі ініціативи підкреслюють важливість інновацій та технологій у сприянні сталому розвитку. Бачення майбутнього передбачає подальше розширення та поглиблення інтеграції місцевого контенту в глобальні стратегії сталого розвитку. Це вимагає постійних досліджень та інвестицій для повного використання потенціалу місцевого контенту, сприяючи побудові більш сталого майбутнього для всіх.

Список використаних джерел:

1. Local content: concepts, perspectives and economics. URL: https://link.springer.com/chapter/10.1057/978-1-137-44786-9_2
2. Tsani S., Ovetrland I., Chitou C. (2024). Local content policies: Knowledge stock and future directions for research and policy making in view of the sustainability agenda. December 2024. Environmental Science & Policy. 162(2):103919. DOI: 10.1016/j.envsci.2024.103919. URL: <https://surl.lt/pqsalu>
3. Kola, J. (2025). Rethinking local content requirements in EU public procurement within the paradigm of sustainable development. Ruch Prawniczy. Ekonomiczny I Socjologiczny. 87(3), 119-139. DOI: <https://doi.org/10.14746/rpeis.2025.87.3.08>.
4. Paciarotti C. Torregiani F. Short food supply chain logistics: a literature review. Sustainable Production and Consumption April 2021. 26(2):428-442. DOI:10.1016/j.spc.2020.10.002.
5. Fu Jia, Shahzadi G., Bournlakis M., John A. (2023). Promoting resilient and sustainable food systems: A systematic literature review on short food supply chains. Journal of Cleaner Production. Volume 435, 2024, DOI: <https://doi.org/10.1016/j.jclepro.2023.140364>.
6. Hariyani D., Mishra S., Hariyani P., Sharma M.K. (2024). A literature review on green supply chain management for sustainable sourcing and distribution. URL: <https://surl.li/hitdvd>.
7. Moshin A., Moshin A. Salim Ba Awain, Abdullah M. Al-Ans, Jaboob M. (2023). Green Supply Chain Management: A Comprehensive Review of Research, Applications and Future Directions. Management and Production Engineering Review. T. 14, № 3. С. 118-133. URL: <https://surl.li/kvgncg>
8. Choudhary K., Sangwan K.S. (2022). Green supply chain management pressures, practices and performance: a critical literature review. Benchmarking an Int. J., 29 P. 1393-1428. DOI: <https://doi.org/10.1108/BIJ-05-2021-0242>.
9. Local content of production in Ukrainian machine building. URL: https://dlf.ua/wp-content/uploads/pdf/12535/12535_1.pdf?utm_source=chatgpt.com
10. Уряд розширив перелік товарів з вимогами щодо місцевої складової в державних закупівлях на 25 позицій. URL: https://en.interfax.com.ua/news/general/1084678.html?utm_source=chatgpt.com.
11. Локалізація, гранти та розвиток оборонно-промислового сектору: як уряд стимулює розвиток національного виробництва. URL: <https://surl.li/nbiovq>.

12. Локальна складова виробництва в українському машинобудуванні. URL: <https://surl.li/dcmdyo>.
13. Zielona Rewolucja - na czym polegała. URL: <https://i-rolnik.pl/vademecum/zielona-rewolucja-na-czym-polegala/>
14. Local Content Management in the Oil and Gas Industry. URL: <https://surl.li/cjkfik>.
15. The future of work in the green economy. URL: <https://www.weforum.org/stories/2023/06/the-future-of-work-in-the-green-economy/#:~:text=>.
16. Local content rules on their own won't revive EU industry. URL: <https://surl.lt/lpqchs>
17. Okeke, A., Onyemere, I. (2025). Sustainable supply chain practices as a catalyst for energy poverty alleviation in developing countries: An analysis of necessary conditions. *Discov Sustain* 6, 357 DOI: <https://doi.org/10.1007/s43621-025-01003-4>.
18. Green industrial policies for the net-zero transition. URL: <https://surl.li/svzgid>.
19. Raihan A. (2025). Integrating Technology, Policy, and Ecology: A Review of Innovations for a Greener Future. *The EIM. International Conference: Innovating for a Greener Future* At: Changsha University of Science and Technology, China.
20. Вовк, В. (2024). Механізми державного стимулювання державно-приватного партнерства щодо впровадження безвідходних технологій для виробництва біопалив в Україні. *Сталий розвиток економіки*, (2(49)), 346-353. DOI: <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2024-49-55>.
21. Barry F., King M., Matthews A. (2025). Policy Coherence for Development: Five Challenges. DOI: 10.2307/41413183. URL: <https://surl.li/vaqvci>.
22. Andrea Aparecida da Costa Mineiro, Thais Assis De Souza, Cleber Carvalho de Castro. (2021). The quadruple and quintuple helix in innovation environments (incubators and science and technology parks). *Innovation & Management Review* ahead-of-print (ahead-of-print). DOI: 10.1108/INMR-08-2019-0098. URL: <https://surl.li/paelci>.
23. Мусіна Л. А. , Кваша Т. К. , Коваленко В. Оцінка результативності політики України на шляху до сталого розвитку за даними міжнародних рейтингів. DOI: <http://doi.org/10.35668/2520-6524-2022-4-01>.